

for disse enkelt forekommende Tilfælde. Den finste Lovgivning er derfor gaaet den samme begrænsede Vej, som her ligger for til Afgørelse. Jeg kan ikke give de industridrivende Ret i, at de af den Grund skulde være misfornøjede med Lovforslaget. Jeg synes, at hvis man vilde sige: Det, som man gør her, er i sig selv rigtigt, og man vilde gerne have gjort det saaledes, at det kom til at omfatte flere, saa har man ikke Lov til at opponere imod, at det gøres for den begrænsede Kredses Vedkommende; thi naar det er rigtigt i og for sig, maa man finde sig i at bære de Byrder, som paahvile en, selv om man ikke kan faa dem til at hvile paa andre Samfundsklasser. Jeg synes snarere, man maa overveje, om ikke den Vej, her foreslaas, kan blive farlig, naar man skal tage Konsekvensen og føre den videre. Jeg skal imidlertid ikke forbyde mig deri.

Jeg synes, det kunde være rigtigt at paavise, i hvilke Punkter dette Lovforslag, naar det bliver til Lov, praktisk set vil have ringere Virkning end det Lovforslag, som for fem Aar siden blev vedtaget her i Lands-tinget. Det første Punkt, jeg da træffer paa, er Størrelsen af den Forsikring, der vil tilfalde Arbejderne efter den Ordning, der foreslaas i Lovforslagets § 4. Tidligere var det saaledes, — jeg skal kun pege paa et enkelt Tilfælde — at naar en Arbejder for bestandig blev Invalid, bestemte man, at han for sin Livstid skulde have en Aarpenge, som var fastsat i Forhold til hans Arbejds-løn, og som kunde stige til indtil $\frac{2}{3}$ deraf. Saaledes har man imidlertid ikke nu turdet ordne Forholdet. I Stedet derfor har man ment, at han skal have en fast Pengesum een Gang for alle som Bederlag for sin Ulykke, og som Maximum har man sat 4,800 Kr. De Herrer ville se, at naar man sammenligner dette med, hvad der tidligere var Tale om, stiller det sig saaledes, at man kunde gaa til $\frac{2}{3}$ af Arbejds-lønnen. Sattes denne til 900 Kr. aarlig, var der altsaa Tale om at fikre den, der for steds var bleven Invalid, et Beløb af 600 Kroner aarlig, medens man nu siger til ham, at det, der i det højeste er Tale om, er 4,800 Kr. Vil han købe en Livrente derfor, faar han indtil 300 Kr. aarlig for sin Livstid. Det, der altsaa nu fikres Arbejderne, er kun Halvdelen mod, hvad der tidligere var Tale om, og det fikres ham heller ikke i Form af Aarpenge men med et Beløb, der udbetales ham een Gang for alle. Alt dette tvinges man ind paa, fordi man ad den private Forsikrings Vej vanstelig kan ordne det anderledes. Men det er vel ogsaa gjort, fordi man har ment, at man ikke har kunnet

lægge større Byrder paa Arbejdsgiverne. Jeg tror imidlertid, jeg har Ret, naar jeg siger, at derved, at man gaar den Vej, vil man betynde Arbejdsgiverne mere, end hvis man var gaaet den tidligere Vej og havde indført tvungen Forpligtelse for alle Arbejdsgivere og fordelt Byrden paa dem alle. Det var Princippet i sin Tid og ikke, som nogle have ment, at lægge Byrden paa Staten eller Samfundet. Man vilde lade Arbejdsgiverne som Korporation bære Byrden, og derved blev den lettere for dem end efter det nuværende System.

Jeg kan henholde mig til den Bemærkning, som den ærede sidste Taler (Kottbøll) fremsatte, thi ogsaa mig forekommer det at være betænkeligt at laa fast, saaledes som Lovforslaget gør, at i mange Tilfælde kunne de vedkommende forlange Summen udbetalt i Stedet for at faa den omsat til en Livrente. Det forekommer mig at være meget tvivlsomt, om det er en heldig Maade at hjælpe de paagældende paa; thi denne Sum vil let gaa tabt. Her er et Punkt, med Hensyn til hvilket man maa overveje, om man ikke maa lægge saa megen Magt i Arbejdsraadet's Hænder, at det kan bestemme i hvert enkelt Tilfælde, om Udelsen, der præsteres, skal være en fast Livrente, eller om Summen skal tilflyde den paagældende.

Hele dette Resultat forsvarer man nu ved at sige, at det er det gode ved dette System, at der deler man Risikoen, idet man siger, at der har Arbejderen lige saa stor Risiko som Arbejdsgiveren. Dette lyder forsikrings-teknisk godt, men man glemmer, at denne Forsikringsyhelse præsteres ikke af Arbejderen, og han kommer saaledes til at staa med en betydelig ringere Hjælp ad denne Vej end tidligere, hvor der var Tale om at yde ham Hjælp i anden Retning. Forstøllen viser sig ogsaa deri, at Hjælpen, der saaledes skal tilflyde ham, ikke een Gang er ham sikret, og det synes jeg er en Betænelighed ved det foreliggende Lovforslag, at hele Spørgsmaalet om, hvorvidt Arbejderen faar Hjælp i det paakommende Tilfælde eller ej, afhænger af, om hans Arbejdsgiver har tegnet Forsikring eller ej. Der kan jo være mange Tilfælde, hvor det ikke er sket. Arbejderen staa da med Krav paa at skulle have denne store Sum af den paagældende Arbejdsgiver, men hvis denne er ude af Stand til at betale Beløbet, er Arbejderen ulykkelig stillet. Dette er Stillingen, som jeg har villet pege paa, idet den for Arbejdernes Vedkommende stiller dem betydelig ringere, end der tidligere var Tale om at stille dem.

Jeg gaar nu over til at omtale Stil-